

[Rytter.]

at optræde paa alle mulige Omraader, medens Lægerne ikke maatte have Lov til at udføre konservativ Tandbehandling. Ifølge Ændringsforslag Nr. 12—13 maa Lægerne ikke kalde sig Tandlæger eller deres Virksomhed Tandlægevirksomhed, det vil praktisk talt sige, at de er udelukkede fra at udøve Tandlægevirksomhed. Er der en Egn eller et Tilfælde, hvor en Læge mener, at her vil det være vanskeligt for Patienten at komme til Tandlæge, har han dog Lov til at foretage Tandbehandlingen, men Lægen maa altsaa hverken betegne sig som Tandlæge eller udøve Tandlægevirksomhed paa en saadan Maade, at det bliver en stor Del af hans Virksomhed eller hans Hovederhverv.

Jeg skal dernæst omtale Ændringsforslagene Nr. 22 og 23 til § 13. Dette Punkt har voldt nogen Vanskelighed; det drejer sig om, hvorvidt man, naar der skal ansættes en Overlæge ved et kommunalt, eventuelt et amtskommunalt, Sygehus, skal indhente Erklæringer fra sagkyndige Kredse. Vi, som er Tilhængere af Kommunernes Selvstyre, maatte nødvendigvis se med nogen Betænkelighed paa en saadan Regel, hvis Kommunerne selv var imod den. Det syntes fra først af, som om Kommunerne havde en saadan Opfattelse, men ifølge Udtalelser fra Medlemmer af Sogneraadsforeningerne og Købstadforeningen, har Kommunerne ikke noget imod — det vilde ogsaa være vanskeligt at begrunde —, at der indhentes en sagkyndig Udtalelse om de Ansøgere, der melder sig. Det, man ikke ønsker, er, at en saadan sagkyndig Udtalelse skal afgives af Stedets Amts- eller Kredslæge, idet man mener, at de kommunale Raad akkurat lige saa godt kan vide Besked om de lokale Forhold som en Embedslæge paa Stedet. Man har derimod ikke noget imod, at der indhentes en Udtalelse fra en højere Myndighed, eventuelt fra Sundhedsstyrelsen. Under den Diskussion, som fandt Sted i Udvalget mellem enkelte Udvalgsmedlemmer og Universitetets Repræsentanter, opstod den Tanke, om det ikke var muligt at sammensætte et Raad saaledes, at man ikke kunde sige, at de københavnske Læger blev favoriseret fremfor Provinsens. Det resulterede i, at der fra Repræsentanter for Universitetet fremkom et Forslag, som her er lagt til Grund, og som gaar ud paa, at naar der skal ansættes en kommunal Overlæge, skal der gennem Sundhedsstyrelsen indhentes en sagkyndig Udtalelse fra dette Nævn. Udtalelsen er

imidlertid ikke bindende som den Indstilling, jeg talte om før, den er kun vejledende for de kommunale Myndigheder.

Endvidere foreslaas der efter § 9 indføjet en Paragraf, som omhandler Lægernes Vidnepligt. At Lægerne skal have Tavshedspligt og ikke maa fortælle om deres Patienter, er klart; derimod var det et mere vanskeligt Spørgsmaal, hvorledes de skulde være stillet under en Retssag, og vi har derfor foreslaaet optaget en Paragraf i Loven om Lægernes Vidnepligt.

Om § 12 mente man, at her var der paalagt Lægerne for stort et Arbejde med Bogføring. Udvalget har derfor søgt at simplificere det og har gjort det paa en Maade, som ogsaa har vundet Tilslutning hos Indenrigsministeren og Embedsmændene.

Til § 13 har vi foruden de Ændringsforslag, jeg før omtalte, endvidere stillet Ændringsforslagene Nr. 24—26, der sløjfer nogle Regler, som syntes os overflødige, samt Ændringsforslag Nr. 27, som jeg tror vil vinde Tilslutning fra mange Sider, ikke blot her i Rigsdagen, men ogsaa ude omkring. Dette Ændringsforslag viser, at ogsaa Lægerne er gaaet til Arbejdet med dette Lovforslag med god Vilje til at opnaa en for hele Samfundet tilfredsstillende Ordning. Man er tilbøjelig til at betragte Lægeforeningen som en Fagforening, nogle anser den endog for en alt for kraftig Fagforening, men Lægeforeningen er selv gaaet med til Ændringen, ja, har endog foreslaaet den. Sidste Punktum i Ændringsforslaget lyder saaledes:

„Tilvejebringes der ikke Forlig inden for nævnte Tidsrum, er organisationsmæssige Paalæg eller private Aftaler mellem Lægerne indbyrdes, der maatte tilsigte at unddrage Befolkningen den nødvendige Lægehjælp, ugyldige og kan ikke tillægges Retsvirkning.“

Denne Optræden fra Lægeforeningens Side kan kun virke tiltalende, og jeg tror ogsaa at kunne sige, at den har haft sin store Indflydelse paa, at man i Udvalget har kunnet samles om en enstemmig Indstilling; man har set, at Lægerne ikke alene ønskede at varetage rene Lægeinteresser.

Jeg vender mig derefter til Ændringsforslag Nr. 17 til § 7. Der var i denne Paragraf givet bestemte Regler om, hvornaar en Læge skulde møde, naar han blev tilkaldt til en Patient, og hvornaar ikke. Man kan sige sig selv, at det er næsten umuligt i en Lov at sige, at Lægen skal møde under de og de Omstændigheder, men ikke under andre Omstændigheder.